

Seet fra den Side, synes det mig altsaa, at de ærede Forslagsstillere i dette Dieblif ikke skulde drive deres Forslag videre.

J. N. Hansen: Som bekjendt ere alle de Sager, som angaae Kirken her i Landet, den ærede sidste Taler aldeles ligegyldige, naar der blot ikke bliver Tale om Penge, og som bekjendt staae for ham de Betragtninger, vi efter vor fulde Overbeviisning gjøre gjældende med Hensyn til slige kirkelige Indretninger, som Noget, der ikke vedkommer ham, hvorfor det ikke har overrasket mig, at han har fundet sig foranlediget til at udtale sig imod det foreliggende Forslag. Han benyttede sig af den Kjendsgjerning, som jeg anførte, men han lagde ikke Mærke til, at jeg ikke anførte den som Noget, der skulde tale for vort Forslag, hvorimod jeg udtrykkelig erklærede, at jeg anførte den for at bevise, hvilken Mand der var den ledende hos en stor Deel af de paagjældende Embedsmænd. Overfor den ærede Minister skal jeg erindre om, at Lovforslaget gaaer ud paa noget ganske Andet end at forebygge, at en Mand kommer til at betale 2 Gange, idet det ligefrem gaaer ud paa at erholde Rigsdagens Stadsfæstelse paa den kongelige Anordning, og dette er for mig en Hovedgrund, som i Forbindelse med saa mange andre har bestemt min Modstand mod Lovforslaget; det er altsaa ikke Tilfældet, hvad Ministeren sagde, at der ene og alene er Spørgsmaal om, hvorvidt en Mand skal betale 2 Gange. Den ærede Minister vil, at det, han anførte om, at man kun frivillig underkastede sig Anordningens Bestemmelser, skulde anvendes paa det, jeg anførte med Hensyn til § 3, men da den ærede Minister ikke ret synes at have seet, hvad der ligger i den deri indeholdte Bestemmelse, skal jeg bemærke, at den Vedkommende ikke kan tvinge Amtsraadet til at tage nogen Beslutning, og det skulde undre mig, om noget Amtsraad, efter de Ytringer, her ere faldne, skulde ville tiltage sig en Myndighed, som Loven ikke giver det, til at fastsætte noget Saadant. Her er altsaa ikke Tale om, hvorvidt de Paagjældende frivillig ville underkaste sig Amtsraadets Kjendelse, men her er Spørgsmaal om, at Vedkommende mulig

riskerer, at Amtsraadet siger: Vi have ikke en saadan Myndighed, thi det, at Ministeren i den kongelige Anordning bestemmer, at det er os, der skulde afgjøre det paagjældende Spørgsmaal, er ikke bindende for os. Det er altsaa netop fra Amtsraadets og ikke fra den paagjældende private Mand's Standpunkt, at jeg har rettet min Anke imod denne Bestemmelse. Den ærede Minister sagde, at vi havde pufset Forslaget op, men jeg troer, at det ved gode Grunde er godtgjort, at her ikke er nogen Oppustning tilstede; det, som vi see i Spørgsmaalet, ligger virkelig deri, og den ærede Minister har heller ikke kunnet møde vore Grunde med Modgrunde, men kun med Erklæringer. Han erklærer, at Sagen er afgjort og ikke kan modtage nogen anden Afgjørelse, men de stærke Grunde, som vi have anført for, at man ikke bør vedtage hans Forslag, og for at den kongelige Anordning bør ophjæves til Lov, har den ærede Minister ikke kunnet modbevise.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa bemærke, at jeg under Sagens forrige Behandling har søgt saa godt som muligt at fremsætte mine Grunde, men det er muligt, at den ærede Rigsdagsmand finder, at disse kun have liden Vægt og Betydning. Han seer saa skarpt og har et saa dybtgaaende Blik, at han maaskee finder, at det, vi Andre fremsætte, kun har saare ringe Betydning, men han maa derfor ikke overse den gode Villie, der findes til at fremsætte Alt, hvad der har bestemt os Andre i denne Sag; han maa bære over med os, da vi dog i vor Svaghed have søgt at gjøre det saa godt, som vi kunne.

Rettelse i N. Hansens Foredrag:

Sp. 4864, Lin. 1 f. n.: „rigere“ læs: „friere“
— 4865, — 5 f. o.: „Afskillelse“ læs: „Census“